11/05/2019

Η τόλμη των Μυροφόρων

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος

Ἀπαράμιλλα παραδείγματα τόλμης μᾶς προβάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία τιμώντας τὴ μνήμη τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν, τοῦ ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας καὶ τοῦ ἁγίου Νικοδήμου, τοῦ «νυκτερινοῦ» μαθητῆ τοῦ Κυρίου. Δύο ἄνδρες καὶ μία ὁμάδα γυναικῶν, μὲ κορυφαία τὴν Παναγία, τόλμησαν νὰ μεριμνήσουν γιὰ τὴν ταφὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖ ποὺ «πέπαυται τόλμα μαθητῶν», οἱ ὁποῖοι κρύβονται ἀποτυγχάνοντας στὶς ἐξετάσεις θάρρους, «ἀριστεύει» ὁ μέχρι τώρα «κεκρυμμένος» μαθητὴς Ἰωσήφ. Μὲ κίνδυνο νὰ χάσει ὄχι μόνο τὸ ὑψηλὸ ἀξίωμα τοῦ «βουλευτοῦ» ἀλλὰ καὶ τὴ ζωή του, «αἰτεῖται καὶ κηδεύει» τὸν ἐσταυρωμένο Κύριο τῆς δόξης.

Μπορεῖ νὰ κλαπεῖ ἡ ἐλπίδα;

Ἀριστεῖα, βέβαια, αὐτῆς τῆς ἁγίας τόλμης παίρνουν καὶ οἱ ἅγιες Μυροφόρες, οἱ ὁποῖες σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς ἄλλους μαθητές, πλὴν τοῦ Ἰωάννη, ὄχι μόνο «συνακολούθησαν» τὸν Χριστὸ σὲ ὅλη τὴν πορεία τοῦ πάθους του ἀλλὰ καί, μετὰ τὴν ταφή του, ἦρθαν μὲ ἀρώματα στὸν τάφο νὰ θρηνήσουν καὶ νὰ ἀλείψουν τὸ σῶμα του. Οὔτε ὁ φόβος τῶν Ἰουδαίων οὔτε ὁ δυσμετακίνητος λίθος τοῦ μνημείου τὶς ἀπέτρεψαν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐκδήλωση ἀγάπης πρὸς τὸν νεκρὸ Ἰησοῦ.

Ναί! Γι’ αὐτὲς δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἕνας νεκρός, ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσε τὴ φυσικὴ πορεία φθορᾶς. Καὶ τὰ μύρα -ἐκτὸς ἀπὸ ἐκδήλωση τιμῆς πρὸς Αὐτὸν- τὰ εἶχαν πρῶτα αὐτὲς ἀνάγκη, γιὰ νὰ σταθοῦν στὸ λείψανό του, ὅσο μποροῦσαν περισσότερο. Καμία σκέψη γιὰ ἀνάσταση. Καμιὰ προδιάθεση καὶ καμία ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν ξαναδοῦν ζωντανό. Καὶ ὅταν «εἰσελθοῦσαι οὐχ εὗρον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ», συνειδητοποιώντας ὅτι οὔτε νεκρὸ δὲν πρόκειται νὰ τὸν ξαναδοῦν, ἡ ἀπελπισία τους κορυφώθηκε· καὶ ξέσπασαν σὲ ὀδυρμούς: «Ποιὸς μᾶς ἔκλεψε τὴν ἐλπίδα; Ποιὸς πῆρε νεκρό, γυμνό, “ἐσμυρνισμένον”, ποὺ -ἔστω καὶ νεκρὸς- ἦταν ἡ μοναδικὴ παρηγοριὰ τῆς μητέρας του;» (Δοξαστικὸ Ἑσπερινοῦ).

Μὲ τέτοια θλίψη στὴν καρδιά, ποῦ νὰ θυμηθοῦν τὰ λόγια τοῦ θείου Διδασκάλου ὅτι «μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι», τὰ ὁποῖα -τί παράδοξο!- τὰ θυμήθηκαν μόνο οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Τὰ θυμήθηκαν, βέβαια, ὄχι γιατί τὰ πίστεψαν, ἀλλὰ -«ὢ ἀφράστου ἀνοχῆς» Ἐκείνου!- γιὰ νὰ τὸν συκοφαντήσουν «ὡς πλάνον Θεὸν»· καὶ -ὢ τῆς ἀνοησίας ἐκείνων!- γιὰ νὰ ἀσφαλίσουν τὸν τάφο ἀπὸ φόβο κλοπῆς τοῦ νεκροῦ.

Γιατί ξεχνᾶτε;

Δικαιολογημένα, λοιπόν, ἐπιπλήττει τὶς ἐπιλήσμονες Μυροφόρες ὁ «ἀστράπτων Ἄγγελος» ποὺ συναντοῦν στὸ μνῆμα: «Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;» (Λουκ. 24,5). Ποιὰ σχέση ἔχει ὁ ζωντανὸς μὲ τοὺς νεκρούς; «Μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν». Δὲν σᾶς εἶπε ὅτι τὴν τρίτη ἡμέρα θὰ ἀναστηθεῖ; Γιατί ξεχάσατε ὅσα σᾶς εἶπε; Καὶ ἡ γραφίδα τῶν Εὐαγγελιστῶν θὰ περάσει στὰ χέρια τῶν ὑμνωδῶν τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ χρωματίσουν μὲ συγκλονιστικὸ τρόπο τὰ λόγια τοῦ ἀγγέλου: «Γιατί ἀναμειγνύετε τὰ μύρα μὲ τὰ δάκρυά σας; Τὰ μύρα ταιριάζουν μόνο στοὺς νεκρούς. Ὄχι σ’ Αὐτόν. Αὐτός, ὡς Θεὸς ποὺ εἶναι, ἐξανέστη τοῦ μνήματος. Τελείωσε πιὰ ὁ καιρὸς τῶν θρήνων. Μὴν κλαῖτε».

Τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τοῦ ἀγγέλου δὲν στάθηκε ἀρκετὸ νὰ διώξει ἐξαρχῆς τὸν φόβο καὶ τὴν ἀμφιβολία ἀπὸ τὶς καρδιὲς τῶν Μυροφόρων. Δὲν γέμισε ξαφνικὰ ἡ καρδιὰ τους ἀναστάσιμη χαρά. Εἶναι τόσο βαριὰ τὰ σκοτάδια τοῦ θανάτου, ποὺ δὲν φεύγουν τόσο εὔκολα, καὶ μάλιστα ἀπὸ ἀδύναμες ἀνθρώπινες καρδιές, ποὺ ἔζησαν τόσο ἀπότομες καὶ ἔντονες μεταπτώσεις ἀπὸ τὸ ἕνα συναίσθημα στὸ ἄλλο. Μία τέτοια ἀνατροπὴ στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία δὲν εἶναι εὔκολο νὰ τὴν ἀφομοιώσει κάποιος.

Ὁ εὐεργετικὸς τρόμος

Γι’ αὐτὸ κι ἐκεῖνες δὲν ἦταν ἀκόμα ἕτοιμες νὰ ὑπακούσουν στὸ ἀγγελικὸ πρόσταγμα καὶ νὰ γίνουν οἱ πρῶτες ἀγγελιοφόροι τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ. Δὲν τὸ ἄντεχε ἀκόμα ἡ καρδιά τους νὰ ἀρχίσουν τοὺς πανηγυρισμούς. Ἡ ἀπόλυτα λιτὴ

περιγραφὴ τῆς πρώτης ἐπαφῆς τους μὲ τὸ φῶς τῆς Ἀνάστασης κλείνει μὲ ὠμὸ ρεαλισμό: «Ἐκεῖνες τότε βγῆκαν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνημεῖο γεμάτες τρόμο καὶ ἔκσταση. Καὶ δὲν εἶπαν τίποτε σὲ κανένα, γιατί ἦταν φοβισμένες».

Ποιὸς ἄραγε ἦταν ἕτοιμος νὰ ἀκούσει καὶ νὰ πιστέψει τόσο παράδοξα καὶ συγκλονιστικὰ νέα, ὅταν στὴν πρώτη ἀπόπειρά τους νὰ τὰ κοινοποιήσουν στοὺς Ἀποστόλους (Λουκ. 24,11), ἐκεῖνοι ὄχι μόνο δυσπίστησαν ἀλλὰ καὶ χαρακτήρισαν τὰ λόγια τους «γυναικεῖες φλυαρίες καὶ φαντασιοπληξίες»;

Εἶναι τεράστια εὐεργεσία γιὰ τὴν Ἐκκλησία τὸ ὑπέροχο παράδειγμα τόλμης τῶν ἁγίων Μυροφόρων, τεκμήριο ἀγάπης «κραταιᾶς ὡς θανάτου» (Ἆ. Ἀσμ. 8,6) πρὸς τὸν Χριστό. Ἐξίσου μεγάλη ὅμως -ἔστω καὶ ἀκούσια- ἡ εὐεργεσία ἀπὸ τὸν «τρόμο» τους, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴ δυσπιστία τῶν μαθητῶν, στὸ πρῶτο «Χριστὸς Ἀνέστη» τοῦ ἀγγέλου. Αὐτὲς οἱ πρῶτες ἀνθρώπινες ἀντιδράσεις τους ἐνισχύουν τὴν πίστη μας στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Μᾶς βεβαιώνουν ὅτι αὐτοὶ οἱ μετέπειτα διαπρύσιοι κήρυκές της δὲν εἶχαν καμία προδιάθεση, προσδοκία ἢ ἐλπίδα νὰ ζήσουν αὐτὸ τὸ συγκλονιστικὸ γεγονός· καὶ γι’ αὐτὸ ἔγιναν οἱ πιὸ ἀπροκατάληπτοι καὶ ἀντικειμενικοὶ μάρτυρές του.

Αρχιμανδρίτου Βαρνάβα Λαμπρόπουλου / Φωνὴ Κυρίου, ἔκδοση Ἀποστολικῆς Διακονίας / Χρ.Έκδοσης: 2018

Εκ του ιστοτόπου Ενορίας Ιερού Ναού Αγίας Ζώνης Πατησίων www.agiazoni.gr